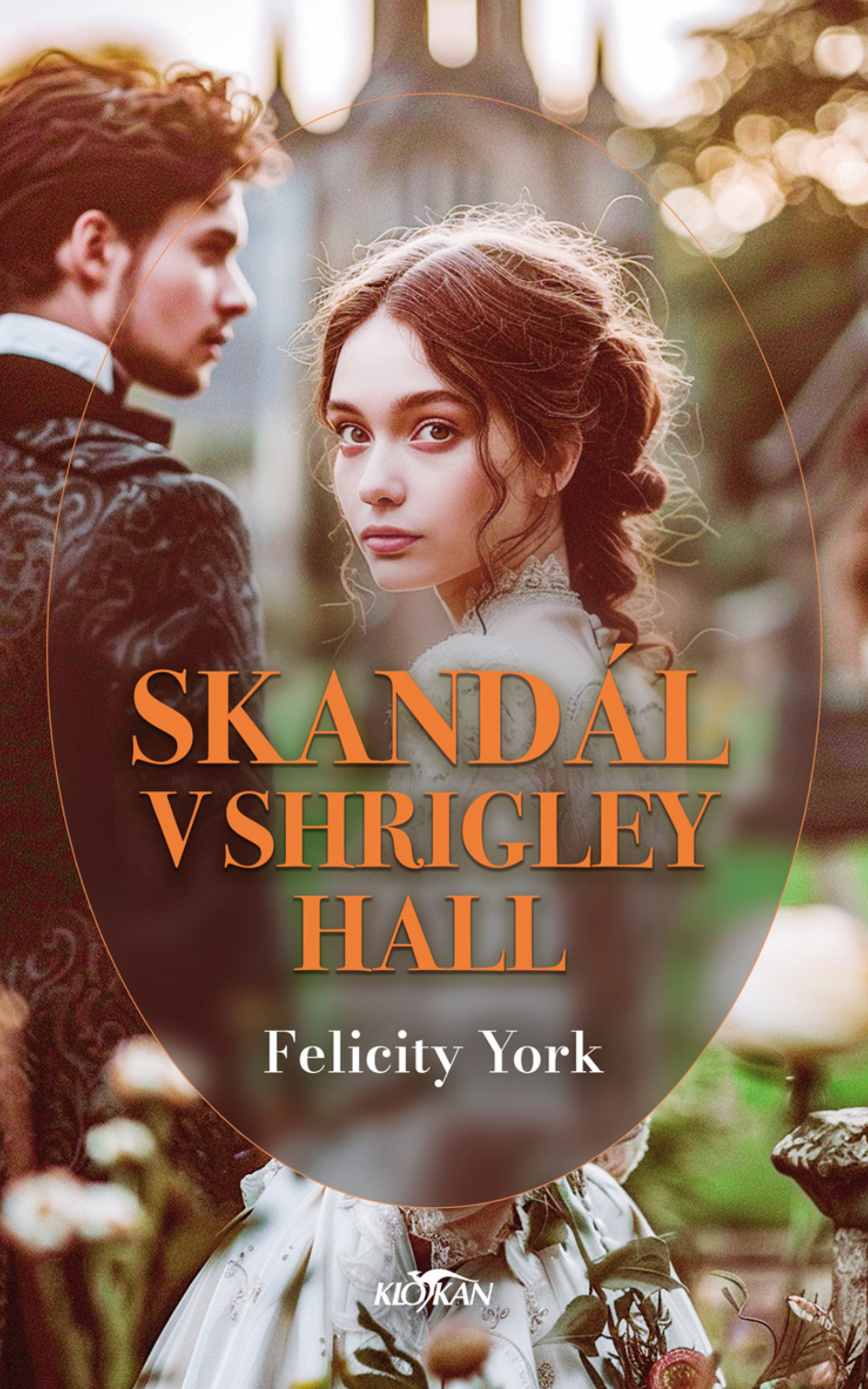

A romantic scene featuring a man and a woman in period clothing. The man, on the left, has dark, curly hair and is wearing a dark, patterned jacket over a white shirt. He is looking towards the woman. The woman, on the right, has long, wavy brown hair and is wearing a white, high-collared dress with lace. She is looking back over her shoulder at the man. The background is a soft-focus outdoor setting with warm, golden light and bokeh from hanging lanterns.

SKANDÁL V SHRIGLEY HALL

Felicity York

KIO/KAN

Copyright © HarperCollinsPublishers Ltd
First published by HarperNorth in 2023
under the title THE RUNAWAY BRIDE.
Translation © Tereza Dubenská, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE RUNAWAY BRIDE
vydaného v roce 2023
nakladatelstvím HarperNorth,
a division of HarperCollinsPublishers,
přeložila Tereza Dubenská
Redakce Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-358-1

Poznámka autorky

Následující kniha o Ellenině únosu je založena na reálných událostech a reálných osobách. Pro potřeby příběhu byly některé časové linie pozměněny a jistá jména změněna úplně, aby se předešlo nejasnostem. Většina postav a událostí vychází ze skutečnosti, nicméně některé jsou výplodem autorčiny fantazie.

Pro Stevea

Kapitola 1

ÚTERÝ 7. BŘEZNA 1826

SHRIGLEY HALL, CHESHIRE

William

William Turner vystoupil z kočáru, sice unavený a rozlámaný z celonoční jízdy z Londýna, avšak v tom nejlepším rozpoložení.

Jeho optimismem dnes nemohlo nic otřást. Nikdy se nepovažoval za člověka, který by sám sebe poplácával po zádech – na to měl moc práce a málo času –, nicméně když se díval na svůj domov, nově přestavěné sídlo Shrigley Hall, v nitru se cítil spokojený. Zároveň se ho zmocňoval i jakýsi pocit, že všechno je tak, jak má být, což mu náladu ještě zvedlo. Plnými doušky nasál osvěžující venkovský vzduch a kývl na blížícího se majordoma.

„Ackroyde! Jak to šlo? Naleznu tu svou ženu?“

Muž se uklonil. „Vítejte doma, pane. Paní Turnerová vás očekává ve svém předpokoji s vaším bratrem a slečnou Davisovou.“

„Výborně, výborně.“ William se usmál a vykročil vedle Ackroyda. Štěrka jim křupal pod nohama. Slečna Frances Davisová je dcera bývalého pastora a zdálo se, že si s Jane skvěle rozumí. „Předpokládám, že jí dělali společnost.“

Ackroyd mu úsměv oplatil a přikývl. „Přesně tak, ale měl bych vás varovat, pane. Během vaší nepřítomnosti se toho dost naplánovalo. Práce na interiéru domu pokračují značným tempem, přesto je možné, že své věci nenaleznete tak... organizované, jak by měly během vašeho návratu být.“

„To mi vrásky nepřidělává, milý Ackroyde. Má-li být toto místo připraveno pro nadcházející oslavy, je třeba počítat s trochou pozdvižení.“

Majordomův úsměv se rozšířil úlevou. „Vskutku, pane.“

William lehce vyběhl schody k vysokým sloupům před vchodem a vstoupil dovnitř. Třebaže právě překročil padesátku, stále se považoval za muže v nejlepších letech.

Přestavba Shrigley Hall byla bezmála hotová a peníze, které na projekt vynaložil, se mu mnohokrát vrátily. Jedním z přínosů byla k potěšení jeho ženy skutečnost, že mnozí jeho dům začali přirovnávat k sousednímu panství, k Lyme Parku. Williamovo srdce se rozbušilo, když si vzpomněl na Janinu hrdost na sídlo, jež se pyšnilo veškerým moderním vybavením, jaké si jen mohla přát. Radost mu dělalo i to, že Jane byla hrdá na něj samotného – kdysi si brala chudého chlapce z Blackburnu a teď byla chotí nejvyššího šerifa hrabství Cheshire. Od jeho povýšení uplynuly tři měsíce, avšak on v duchu oslavoval každý den. Ovšem jakmile bude dům v bezvadném stavu, uspořádá rodina velkolepou oslavu, která konečně stvrdí jejich právoplatné místo ve vyšších vrstvách cheshirské honorace. Slavnost bude třešničkou na dortu. Všechny ty roky tvrdé dřiny, kdy budoval své impérium, budou stát za to.

Velká vstupní hala obvykle představovala nádhernou oázu klidu, avšak dnes se William ocitl tváří v tvář moři dělníků, žebříků, plechů, mlácení kladivem a rachocení. Když se prodíral vším tím shonem, párkrát se zarazil, aby se pokochal impozantně vysokým stropem. Kupole s okny na vrcholu byla dle jeho názoru mistrovským dílem, který celému prostoru dodával nádech majestátnosti.

Zastavil se a požádal kolemjdoucího sluhu, aby mu do pracovny přinesl lehkou snídani, a pozdravil pracovníky, kteří pobíhali kolem, zcela zvyklí na hluk, jenž jejich lopota natropila. Bude to nádherné. Skutečný domov, jehož si on, jeho choť a jejich milovaná dcera Ellen budou vážit. Na nějž budou pyšní. Přinejmenším do doby, než Ellen najdou dokonalého manžela se stejným, ne-li ještě nádhernějším novomanželským domem. Jen stěží mohl uvěřit, že jeho dceruška bude už brzy uvedena do společnosti.

Došel ke dveřím Janina předpokoje, rozverně zaklepal a strčil dovnitř hlavu.

„Ach, můj drahý, už jsi doma!“ zvolala jeho žena. Uvelebila se na své oblíbené lenošce u okna a slečnu Davisovou a Roberta usadila do pohodlných křesel po obou stranách. Zbylý nábytek byl zakrytý prostěradly potřísněnými stejnou modrozelenkavou barvou, jakou měly i stěny, jež soudě dle štiplavé vůně ve vzduchu sotva uschly.

Všichni tři odložili šálky s čajem, aby Williama srdečně přivítali. On přistoupil k Jane a políbil její nataženou ruku.

„Jsem tu bohužel jenom na skok,“ řekl s omluvným úsměvem. „Očekávám, že co nevidět dorazí můj právní poradce Grimsditch. Doufám však, že se všichni sejdem u oběda.“

Jane si nešťastně povzdychla, ale přikývla. Slečna Davisová se naklonila a soucitně jí stiskla prsty. Janina nejnovější přítelkyně byla přitažlivá žena. Jane se Williamovi svěřila, že jí nejde na rozum, proč je taková krásná třicátnice stále svobodná. Věděl, že jeho manželka má tu otázku na jazyku, avšak k jeho úlevě ji přítelkyni nepoložila, neboť si i ona uvědomovala, že na některé věci není slušné se vyptávat.

Robert byl jako obvykle dobře oblečený a tmavé kadeře měl moderně sčesané do tváře. Platil za odvážného a nápaditého obchodníka, avšak společnost diktovala, aby jeho vzhled spíše vypovídal o lenošivém, nečinném bohatství. William musel uznat, že to bratrovi šlo daleko lépe než jemu.

„Během tvé nepřítomnosti jsme odvedli kus práce,“ podotkla Jane.

„Ano, slyšel jsem...“ řekl William, když vtom se z chodby ozvala tupá rána doprovázená nelibozvučnou melodií. William se pokusil zachovat klid při pomýšlení, co tam dělníci asi provádějí s pianem. „Neobtěžovalo tě to příliš? Měla by sis dávat pozor na zdraví, má lásko.“

„Snad vás uklidní ujištění, že vaše žena je nanejvýš opatrná,“ poznamenala slečna Davisová.

Robert mrkl na Williama. „Měl bys být pyšný na její statečnost. Na přestavbu dohlížela jako jestřáb!“

Jane to potvrdila koketním úsměvem. Jeho žena měla chatrné zdraví, ale – ačkoli by se to neodvážil říct nahlas – málokdy její zdravotní stav ohrozily věci, které byly hezké, drahé nebo měly příznivý vliv na jejich postavení ve společnosti.

Jakmile se William ocitl v tichu své pracovny, posadil se za velký dubový stůl, kde na něj vedle šálku čaje čekalo prosté jídlo v podobě čerstvého chleba s máslem a silným plátkem šunky.

Rekonstrukce tohoto pokoje byla naštěstí hotova a sluzebná už zapálila oheň, který plnil prostor příjemnou, hřejivou vůní kouře. Bez otálení se zakousl do chleba a zvedl hromádku pošty, která úhledně ležela na rohu stolu. Během jídla dopisy procházel a ty, jež vypadaly důležitě, odkládal stranou. Navrch položil psaní od svého advokáta Grimsditcha.

Právě si vychutnával první doušek čaje, když k němu dolehl výkřik. Polekal se tak, až mu šálek vyklouzl z ruky, rozbil se o kamenný krb a čaj mu vyšplíchl na boty. Křik se ozval znovu a William se chvíli domníval, že křičí některý z dělníků. Ovšem z jekotu, který následoval, mu ztuhla krev v žilách.

Jane, byla to Jane. To ona křičela.

Vyrazil ke dveřím, rozrazil je a plnou rychlostí se rozeběhl chodbou. Prudce vletěl do jejího předpokojí, kde se mu naskytl znepokojivý výjev.

Jane zírala na cosi v klíně. Dlaň si tiskla k ústům a celá se třásla. Robert na ni zíral s vytřeštěnýma očima a slečna Davisová seděla vedle ní a snažila se ji uklidnit. Sluha rozpačitě couval ke dveřím.

„Co se pro všechno na světě děje?“ podivil se William a zamířil k manželce. Slečna Davisová vstala, položila si ruku na srdce a nečekaně soucitně zavrtěla hlavou.

„Jde o Ellen,“ zašeptala Jane a pevně zavřela víčka. William nyní poznal, že jí v klíně leží dopis.

Robert se postavil po jeho boku. „Měl by sis to přečíst, Willame.“

Když Robert vykázal zmateného sluhu, William vytáhl papír z Janiných prstů, které mu nekladly žádný odpor, očima přelétl řádky a rychle pochopil význam obsahu. Hrdlo se mu stáhlo vztekem.

6. března

Akademie Break House, Liverpool

Vážená paní Turnerová,

z celého srdce doufám, že Vaše choroba není nikterak vážná. Ellen se o Vás neskonalé bála, avšak ráno odjížděla s monsieur Thevenotem v pevné víře, že Vás Váš lékař dokáže uzdravit.

Elleniným přítelkyním se již stýská. Jakmile usoudíte, že je to vhodné, přivítáme ji zpátky ve škole.

*S přáním všeho dobrého a brzkého zotavení
slečna A. Daulbyová*

„Panebože,“ vysoukal ze sebe. „Kde hergot je, když není ve škole?“

Jane vzlykla. „Především s kým je, Williame? Kdo je ten Thevenot? Co to všechno *znamená*?“

Williamovi bilo srdce stejnou rychlostí, s jakou mu vířily myšlenky. Nedokázal si představit žádné uspokojujivé vysvětlení, proč by Ellen opustila internátní školu ve společnosti jakéhosi muže a proč se ředitelka akademie domnívá, že se Jane rozstonala, když to není pravda.

Rozhostilo se ticho, do něhož se ozýval jen Janin pláč. Jako první ho přerušila slečna Davisová.

„Znáte někoho jménem monsieur Thevenot? Zmínila se o něm Ellen či někdo ze školy?“

William zavrtěl hlavou. „Mně ne. Jane?“

„Nikdy!“ Sesunula se v lenošce, otřela si tvář a tiše zasténala.

William otevřel ústa, ale nic z nich nevyšlo.

Slečna Davisová na něj hleděla s nakrčeným čelem. „Myslíte... Myslíte, že se mohla... zamilovat a s někým tajně prchnout? S tím monsieur Thevenotem?“

Jane hlasitě zasténala a Robert zpražil slečnu Davisovou pohledem. „Ovšemže ne. Ellen je rozumná dívka.“

William si stiskl nos palcem a ukazováčkem. Ne. To rozhodně ne. Ellen není tak hloupá, či snad...?

Kapitola 2

PŘED PĚTI DNY

LYME PARK, CHESHIRE

Ellen

Slečna Ellen Turnerová se rozhlédla po chodbě Lyme Parku a zklamaně si povzdechla. Kam se všechny poděly?

Když si se svými společníci užívala prohlídku některých veřejně přístupných prostor tohoto nádherného síla, její pozornost odvedla nádherná knihovna vyzdobená v odstínech červené a zlaté. Na policích se nacházela řada nesmírně zajímavých knih o historii a poezii a pár výtisků, z nichž se vyklubaly paměti, které nenapsal nikdo jiný než současný majitel domu pan Thomas Legh: *Vyprávění o cestě po Egyptě a zemi za katarakty*. Nešlo zrovna o chytlavý název, jaký mívaly její oblíbené romány, přesto neodolala a zastavila se, aby si svazek prolistovala. Po chvíli se tak zabrala do čtení, uveleбенá v dokonalém čtecím koutku v arkýři, že když konečně zvedla oči, zjistila, že je docela sama. Možná doufala, že si její kamarádky všimnou její nepřítomnosti, ale jak si dotčeně uvědomila, jejich pozornosti to ušlo. Evidentně ji tu nechaly samotnou.

Potřásla hlavou, vykasala si sukně a jala se lehce probíhat jednou chodbou za druhou. Už se začínala bát, že se

v tom obřím sídle ztratila, když tu zahrnula za roh a nehezky vykřikla.

Proti ní stál ve výklenku vycpaný medvěd v životní velikosti s vyceněnými tesáky a zdviženými tlapami. Bezděčně sevřela svůj perlový náhrdelník a rozesmála se.

„Dobrý bože, kdopak jsi?“ Prohlédla si medvěda pozorněji. Byl to překrásný kus. Dokázala si představit, že setkání s takovým tvorem někde v přírodě by otřáslo i tou nejotrolejší duší. Pokud by ovšem medvěd toho odvážlivce rovnou neslupl.

Stále s úsměvem poplácala zvíře po čumáku, vesele mu zamávala a opět se vydala hledat své společnice. Po špičkách kráčela po měkkém koberci, avšak jakmile zašla za další roh, znovu nedůstojně vykřikla. Tentokrát ji medvěd popadl za ramena a ona se opět rozeřvala.

„Slečno... slečno? Strašně se omlouvám, nechtěl jsem vás vyděsit,“ uklidňoval ji hluboký hlas.

Když se přinutila otevřít oči, všimla si, že její holé paže svírají velké, teplé a trošku drsné ruce. Zamrkala do páru chladně šedých očí, v nichž se zračily obavy.

Zrudla, plácla se dlaní do čela a vyhrkla: „Lekla jsem se, že jste medvěd!“ Obavy v temných očích vymizely a nahradilo je překvapené pobavení. Muži zaškubal jeden kousek úst.

„Medvěd?“ Zvedl tmavé obočí. Byl vážně neobyčejně pohledný a oblečený v nejmódnějším oděvu. Jeden pramen tmavých vlnitých vlasů mu padal do čela, silnou bradu něžně podpírala široká vázanka a rty měl... Ellen si odkašlala a odtrhla od nich oči. Pustil její ramena a ten pohyb kolem něj rozvířil jemnou vůni santalového dřeva.

„Mohla byste mi vysvětlit, proč očekáváte, že se po chodbách Lyme Parku budou potulovat medvědi?“

„Nu, zrovna jsem na jednoho narazila,“ vysvětlila. „Číhal na konci chodby nedaleko odtud. Zavrčel na mě a vyplašil mě. Proto jsem tak uháněla.“

Muž se usmíval čím dál šířeji, až se rozesmál. „Ten medvěd má vskutku nevyzpytatelnou povahu.“

„To opravdu má, čili si dokážete představit, jak jsem se lekla, že jsem narazila na jeho příbuzného.“

Muž uvážlivě přikývl. „A mohu se zeptat, na koho jsem narazil já? Mám za to, že jsme ještě nebyli představeni.“

Ellen v rozpacích sklopila oči ke svým střevícům. Dobře vychovaná mladá dáma se nehrnula do hovoru s muži, s nimiž nebyla seznámena, tím spíš bez garde. Kdyby ji viděla mamá, trefil by ji šlak – anebo by si zahrála na dohazovačku. A kdyby se náhodou pyšnil šlechtickým titulem, pak by rovnou plánovala zasnuby.

Střelila po něm zkoumavým pohledem a udělala pukrle. „Ellen Turnerová ze Shrigley Hall.“

Veselí v jeho očích přetrvávalo, avšak když mluvila, přimhouřil víčka.

„Dcera Williama Turnera?“

„Přesně ta.“

Zdvořile se uklonil. „Thomas Legh, majitel této hromady kamení a nepoddajného medvěda.“

Ellen si zakryla ústa rukou. „Ach, v tom případě jsme se již seznámili. Asi před rokem, hned poté, co papá koupil Shrigley.“ Usmála se na něj a bezděky na něj mrkla. „Tehdy jsem byla mnohem mladší, takže vám budiž odpuštěno, že jste mě nepoznal.“

Zvedl obočí, jako by pronesla něco velmi překvapivého, a prohlásil: „Potom je všechno v pořádku.“

„Ovšem.“

Chvíli bylo ticho, během něž si Ellen spokojeně prohlížela Thomasovu vestu rovného střihu a stylově dlouhé kalhoty, když vtom si odkašlal. „Bojím se, že by ode mne bylo příliš neurvalé ptát se, jak jste se tu ocitla. Avšak možná bych vám mohl s něčím pomoci?“

Ellen se jako slušně vychovaná dívka zarděla. „Ach, to víte. Přišla jsem se svými kamarádkami, matkou a jejími

přítečkyněmi. Zrovna jsme si prohlížely alžbětinské prostory tohoto krásného domu, když mě rozptýlila vaše kniha.“

„Má kniha?“

„V knihovně,“ přikývla. „Ta o vašich cestách po Egyptě.“

Zamrkal a k jejímu překvapení a potěšení mu zrůžověly tváře. Opět si odkašlal. „Aha, *tahle* kniha. Domnívám se, že jste první, kdo ji po dlouhé době vzal do ruky.“

„Naprosto mě okouzila. Nedokázala jsem přestat číst, a když jsem konečně odtrhla oči, *frnk!* Všechny mé společnice byly pryč.“

Pohlednému panu Leghovi se rozzářily oči a tmavé vlasy se zaleskly v zatoulaném slunečním paprsku.

„Ať jsem se snažila sebevíc,“ pokračovala, „nemohla jsem je najít. A tak jsem se ocitla na vašich chodbách, kde jsem se utkala v rytířském klání s medvědem.“

Opět se zasmál. Ellen si pomyslela, že ještě nikdy v životě nerozesmála přitažlivého muže tak moc a tak upřímně. Hořela nedočkavostí, až bude o setkání vyprávět Lavinii a Hester.

Když našli její společnice v saloně, Ellen byla v nejlepší náladě. Maminka ji objala, zřejmě přesvědčená, že ji během těch pár minut její nepřítomnosti potkal příšerný osud. Matčino znepokojení bylo tak velké, že se Ellen musela ptát, zda se i ona nestřetla s medvědem.

„Kam ses to vydala, srdíčko? Lekla jsem se, že ses nám ztratila.“ Políbila ji na obě tváře, pak se otočila a pokývala hlavou na jejich hostitele. „Pane Leghu.“

„Zabloudila jsem,“ přiznala Ellen, když se Thomas Legh zdvořile sklonil k matčině ruce. „Pan Legh mě našťestí zachránil a velmi laskavě dovedl k vám.“

Ellen pohlédla na Lavinii a Hester, své nejlepší kamarádky ze školy, které trávily prázdniny u nich doma. Laviniiny rozzářené oči Ellen prozradily, že se nemůže dočkat, až se

dozví, co se mezi ní a Leghem přihodilo. Hester, zdrženlivější z obou dívek, ji pozorovala s tichou, ale přesto jasně čitelnou zvědavostí.

Její mamá, kterou zjevně potěšil vývoj událostí, využila příležitosti a horlivě seznámila pana Legha s celou společností.

„Pane Leghu, ráda bych vám představila slečnu Davisovou, která je v této společnosti poprvé.“

Ellen sledovala, jak mu slečna Davisová podává tři prsty a uznale po něm pokukuje. Pan Legh se uklonil a koketní pohled vůbec neopětoval, čímž v Elleniných očích opět stoupl. Matka si slečnu Davisovou nedávno velmi oblíbila. Byla poměrně stará, patrně nejméně třicetiletá, ale neskutečně hezká a zábavná. V tu chvíli Ellen připadala i velmi odvážná.

Představování pokračovalo a Ellen s potěšením sledovala, že pan Legh se ke každé z matčiných přítelkyň chová galantně tím svým tichým, spíše zdrženlivým způsobem. Lavinie udělala pukrle a zatřepala dlouhými řasami, aby připoutala jeho pozornost ke svým dokonalým modrým očím. Ellen učinilo radost, že toto divadýlko na pana Legha nikterak nezapůsobilo. Hester vykouzila drobný úsměv, který jí byl mile oplacen.

Pan Legh se otočil k Ellenině matce. „Našel bych vašeho manžela doma? Měl jsem v úmyslu ho navštívit. Chtěl, abychom probrali nadcházející oslavu jeho zvolení nejvyšším šerifem.“

„Určitě je doma,“ odvětila s úsměvem, který jí vytvořil na tváři dolíček. „Byli bychom moc rádi, kdybyste k nám zítra přišel na oběd, než se Ellen vrátí na akademii.“

Když ji matka v podstatě označila dítětem školou povinným, Ellen si v duchu povzdechla, avšak s tichým zápallem doufala, že pan Legh pozvání přijme.

Thomas Legh sklonil hlavu v malé úkloně. „Jste velmi laskavá. Rád s vámi poobědvám.“

Jakmile se domluvili a prohodili pár dalších zdvořilostních frází, pan Legh se rozloučil a ponechal je, aby si užily zbytek návštěvy. Při odchodu však pohlédl na Ellen a věnoval jí nepatrný, ale zřetelně spiklenecký úsměv.

Když se malá skupinka vydala ven na sluníčko, Ellen stále chovala jeho úsměv v srdci. Byl nádherný, svěží, slunečný den, jaký může přinést pouze březen, a sotva se dámy ocitly venku, Lavinie a Hester vzaly Ellen pod paží a odvedly ji stranou.

„Pověz nám všechno,“ spustila Lavinie. „Jak se ti podařilo zůstat tak dlouho o samotě s tím fešáckým pane Leghem? Co povídal? Co dělal? Pokusil se tě políbit?“

Ellen se přivinula k přítelkyni, střelila pohledem po matce, která byla zabraná do rozhovoru se svými společníci, a zašeptala: „Ovšem že se mě nepokusil políbit, ty trdlo. Vždyť to není žádný slizoun z rybníka.“

Tři dívky se zběsile rozchichotaly. Všechny si uvědomovaly, že kdyby se přišlo na to, jaké kategorie mužů Lavinie vymyslela, dostaly by pořádně vyhubováno. Ellen si však nemohla pomoci.

„Ale není to nadutec?“ zavtipkovala Lavinie a jejich smích tak zesílil, že přitáhl pozornost Elleniny matky. Musely se krotit.

„Přijďte dneska do mého pokoje a já vám všechno povím!“ řekla Ellen tišším hlasem.

„Co myslíte tím *slizoun* a *nadutec*?“ nechápala Hester.

Ellen protočila panenky. „Probíraly jsme to minulý týden. Cožpak si nepamatuješ?“

Hester se tvářila zmateně.

„Vysvětlím ti to večer,“ slíbila Ellen a pak se pod matčíným přísným pohledem narovnala.

Kapitola 3

Frances

Slečna Frances Davisová se vrátila s ostatními do Shrigley Hall, kde si dali čaj. Popíjela z elegantního šálku a pozorovala, jak se mladá slečna Turnerová chichotá se svými dvěma kamarádkami v zářivých bavlněných šatech, až jim lokny poskakovaly. Ellen byla vysoká a nápadně hezká dívka, do níž by nikdo neřekl, že je pouhá školačka. Její matka děvčata napomenula, že se chovají jako banda chlapců, a dívky se uklidnily, ale šuškat si nepřestaly.

Paní Turnerová se odpojila od svých přítelkyň a šla si sednout k Frances.

„Božítku, to je ale den.“ Krajkovým kapesníčkem si ovívala tvář. „Bylo milé, že mou drahou Ellen zachránil v Lyme Parku právě sám pan Legh!“

Frances na ni vrhla soucitný pohled. „Vskutku, paní Turnerová, Ellen se ocitla v tak *nepříjemné* situaci!“

Paní Turnerová přimhouřila oči. „Jednal velmi laskavě a zdvořile. Zachoval dekorum.“

Frances se napila čaje, rozšířila oči a usmála se.

Paní Turnerová, která nebyla do společenských pravidel zasvěcovaná od narození, se zhrozila: „Myslíte... Myslíte, že došlo k něčemu nemístnému?“

„Ne, ne, kdeže. Vaše dcera je rozumná dívka, avšak...“ Frances se naklonila blíž. „Vím, jaká trápení sužují matku, když její dcera dosáhne věku na vdávání.“

„Jistě, jistě, já ovšem chci, aby se Ellen zúčastnila londýnské plesové sezony a měla ten nejlepší debut. Byla bych nerada, kdyby tento plán cokoli ohrozilo.“

„Naprosto vám rozumím. Je to velmi krásná dívka. Není divu, že neuchází pozornosti místních pánů, tím spíš když je dědička.“

„Domníváte se, že si jí pan Legh všiml? Nemá sice šlechtický titul, ale Lyme Park je překrásné sídlo.“

Frances si jemně povzdechla. „Lyme je nádherný a zdá se, že pan Legh je dobře přijat místní honorací...“ Zaváhala a přimhouřila oči. „Nyní.“

„Nyní?“ Jane sedla Frances na lep. „Nyní? Předtím nebyl? Je něco, o čem bych měla vědět?“

„Ach ne, kdepak, pan Legh je velice oblíbený.“

„Vždyť... je to Thomas Legh z Lyme Parku. V Lyme Parku žijí Leghové po staletí. Nemá titul, ale je ztělesněním váženosti.“

„Jak říkáte.“

Jane se na chvíli zamyslela a pak ztišila hlas do šepotu.

„Máte důvodné podezření, že není vážený?“

I Frances promluvila tiše: „Jsem si jistá, že o nic nešlo.“

Jane Turnerová zalapala po dechu a rozhlédla se kolem. Nikdo jim nevěnoval pozornost, a tak se znovu naklonila k Frances.

„Prosím, povězte mi to. Jednoduše si nemůžu dovolit, aby byla Ellen spojována s jakýmkoli skandálem.“

„Ach, když já nemůžu. Není to zrovna téma pro dámskou společnost.“

Jane zasténala a v očích se jí zaleskly věčně připravené slzy. Zjevně se chystala vyzvídat dál, když tu se otevřely dveře a dovnitř vešel William Turner spolu se svým právníkem, panem Archibaldem Grimsditchem.

Frances poplácala přítelkyni po ruce. „Jsem si jistá, že všechno bude v pořádku,“ řekla a opět se zadívala na děvčata. Grimsditch se jim uklonil.

„Kdy se vracíte do školy, dámy?“

„Pozítří,“ odpověděla Lavinie a nešťastně si povzddechla. „Je nám v Shrigley Hall moc krásně a bude nám líto odjet.“

Frances přejela prstem po jemném porcelánovém podšálku, který třímala v ruce, a ocenila jeho kvalitu. Viděla, že se Ellen třese nedočkavostí, až svým kamarádkám poví, co se mezi ní a Leghem během té eskapády stalo. To, jak po Leghovi házela očkem, značilo, že se do něj zakoukala, což by se mohlo nějak využít. Bylo od ní celkem chytré ztratit se v chodbách Lyme Parku a pak se nechat zachránit majitelem sídla. A pokud jí intuice nelhala – a ta ji zatím nikdy nezklamala –, Thomas Legh měl o mladou dědičku více než jen letmý zájem. Když na ni padl jeho pohled, zračila se v něm vřelost, která kontrastovala s chladnou zdvořilostí, již věnoval zbytku osazenstva, včetně Frances samotné.

Takhle to nepůjde.

Zpozorovala, že Jane Turnerová vzala svého manžela za loket a něco mu pošeptala. On k ní sklonil hlavu, aby ji lépe slyšel, a zamračil se.

„Drahá, to je hloupost, nic se nestalo...“

„Není to hloupost a něco se stalo, namouduši.“

„Jane...“

Zahnala ho do kouta salonu. Frances znovu upila čaje a potutelně se usmála. Možná že až se provalí skandál v Lyme Parku, nebude neocenitelný pan Legh v tomto domě tak vřele vítán.

Ellen

Když se většina domácnosti uložila ke spánku a služebná dávno odešla, Ellen uslyšela vzrušené zaklepání na dveře svého pokoje. Honem zatáhla Lavinii a Hester dovnitř. Nejprve přiložily do ohně a pak se k sobě přitiskly na Ellenině posteli.

„Máš tu něco k jídlu?“ zeptala se Hester, když si pohodlně lehla a přitáhla si měkkou duchnu až k bradě.

Ellen se zazubila, natáhla se a z nejbližší skříňky vyndala talíř kuchařových proslulých koláčů se švestkami.

Lavinie vypískla a Hester se rozesmála.

„Tiše,“ napomenula je Ellen, opatrně položila talíř na peřinu a vrátila se na své místo mezi kamarádky. Každá si vzala jeden koláč a pustily se do jídla.

„Takže,“ začala Lavinie, zatímco do dlaně chytala drobky a házela si je do pusy. „Pověz nám všechno a nevynechej jedinou věc.“

„No,“ řekla Ellen a chvílku zamyšleně žvýkala, „celé to začalo, když jsem si myslela, že je medvěd.“

Hester si odfrkla a poprskala přikrývkou drobky. „Vždyť ani nemá vousy,“ podotkla jako vždy pragmaticky. Avšak než Ellen dovyprávěla své dobrodružství, v němž nepřikrášlila skoro nic, měla i ona oči navrch hlavy.

„A co tedy je?“ Lavinie zalapala po dechu. „Archeolog?“

„Asi ano,“ usoudila Ellen. „Podle tatínka byl jedním z prvních západních cestovatelů, kteří doputovali do núbijského hlavního města Ibrimu. A o tom je právě ta kniha.“

„Božíčku,“ vydechla Hester. „Je hezký a k tomu chytrý.“

„Nejenom to,“ pokračovala Ellen, „před více než deseti lety byl v Bruselu během bitvy u Waterloo.“

„On bojoval? Byl rovněž voják? Božíčku, uniforma plukovníka by mu slušela,“ zasnila se Lavinie a začala si rukou ovívat obličej.

Ellen se rozesmála. „Souhlasím, ale bohužel nebyl v armádě. Jako dobrovolník nosil depeše.“

„Hezký, chytrý a statečný,“ shrnula Hester. Všechny tři přikývly.

„A je to poslanec... A navíc smíří soudce.“

„Bože, to je úplný renesanční člověk.“ Lavinie zvedla oči k nebi, a když ji Ellen polechtala, vyjekla. „Vypadá to, že

tvůj tatínek toho o panu Leghovi ví hodně. Domnívá se, že by se k tobě hodil?“

Ellen se zazubila a vzala si další koláč.

„Netuším. Mamá trvá na tom, že bych se neměla spokojit s někým bez titulu.“

„No, alespoň se tě nesnaží provdat, než si užiješ svoji první plesovou sezónu.“ Lavinie si strčila do úst svůj poslední kousek koláče. „Nicméně,“ dodala s náznakem šibalství, „pan Legh by byl dokonalým náhradníkem.“

„Anebo,“ navrhla Hester, „se nevdávej vůbec a nech si otcův majetek pro sebe. Mohla bys zůstat starou pannou a prožít ten nejúžasnější život na cestách po světě, stejně jako tvůj pan Legh.“

Ellen se rozřehtala. „A obě pojedete se mnou! Pořádaly bychom báječné večírky bez těch slizounů z rybníka!“

Hester si znovu povytáhla přikrývku. „Povězte mi ještě o těch slizounech z rybníka.“

„No,“ pustila se Ellen do objasňování, „všimla sis někdy, jak se muži dělí na různé typy? Lavinie z toho vyvodila, že všichni, které potkáme, jsou buďto slizouni, anebo jsou příšerně nadutí.“

„Jak to myslíte?“ Hester, která byla nejvážnější z těch tří, potřebovala další vysvětlení.

„Však víš,“ navázala na kamarádku Lavinie. „Slizouni jsou ti, kteří na mladé děvče zírají jako ještěrky na obzvlášť tlustoučkový hmyz.“ Když si olízla rty, Hester se zachvěla.

„Nebo ti,“ pokračovala Ellen s potěšením, „kteří ženě pošilhávají po zadnici, když prochází kolem, či jí při představování civí do výstřihu.“

„Ne!“ Hester si přitiskla dlaně na hrud'. „To je hrůza.“

„A jelikož jsou obě vlastnosti přitažlivé asi jako zelený sliz na hladině rybníka... nazýváme tyto pány slizouny z rybníka.“ Ellen naklonila hlavu na stranu a pokrčila rameny. Hester se zajíkala smíchy.

„A poté tu máme *nadutce*,“ pokračovala Lavinie intonací nějakého kazatele. „Ti urputně dbají na dodržování pravidel, zachovávají dekorum a žvaní o svém majetku a dokonalém životě, jako by tím chtěli přilákat nejkrásnější debutantku.“

Ellen a Hester vážně přikývly a spojily ruce jako při modlitbě.

Lavinie zavrtěla hlavou. Hadříky, které používala jako natáčky, se roztančily kolem její tváře. „Až se vdám, chci, aby mě můj manžel každodenně zbožňoval a uchvacoval.“

„Co se vlastně děje, když tě někdo uchvátí?“ zeptala se Hester, popotáhla si a škytla.

„Inu,“ usoudila Ellen, „pokud to nevíš, možná bychom měly poprosit slečnu Daulbyovou, aby to zahrnula do školních osnov.“

Lavinie se nadšením vymrštila na kolena a málem skopla zbylé koláče z talíře. „Ano! Pondělí odpoledne hodina uchvacování!“ Rukama ten nápad nastínila.

Ellen se chechtala tak, že sotva dýchala, a Hester zabořila tvář do polštáře, aby utišila záchvat smíchu. Navzdory všem těm řečem o mužích, pomyslela si Ellen, bylo všechno, co potřebovala, právě tady. Půlnoční žertování, spousta švestkových koláčů a dvě nejlepší kamarádky pod sluncem... Co víc si děvče mohlo přát?

Kapitola 4

Den před zahájením vyučování nabídl jasné a slunečné počasí.

Ellen se odvážila velmi důrazně naznačit, že by se ráda zúčastnila oběda se svými rodiči a panem Leghem, bohužel jí však nebylo vyhověno, a tak se s Hester a Laviníí vydaly na procházku. Když se odpoledne vrátily do Shrigley Hall, přinesly dovnitř zimu. Jakmile podaly sluhovi kabáty, klobouky a šály, Ellen si načechrala tmavé lokny a uhladila šaty. Zrovna se smála Lavinii, že jí světlé vlasy ošklivě splácl klobouk, když vtom vešli do velké vstupní haly její otec a pan Legh.

Tatínek si odkašlal. Všechny tři dívky polekaně nadskočily, načež klesly do pukrlete.

„Leghu, věřím, že jste se již setkal s mou dcerou a jejími přítelkyněmi.“

Ellen se rozbušilo srdce. Byl stejně hezký jako v jejích vzpomínkách a v tmavě modrém kabátě a krémové vestě vypadal nevýslovně elegantně. Límec košile nebyl zvednutý příliš vysoko a kolem krku měl dokonale uvázaný bílý šátek. Když se usmál, oči mu zajiskřily.

„Ano, setkal. Rád vás všechny zase vidím. Doufám, že jste si procházku užily.“

Ellen si přála, aby ji napadlo něco chytrého či vtipného, avšak v hlavě měla prázdko. „Ano, děkujeme, pane Leghu.“

„Velmi užily, pane Leghu,“ dodala Lavinie. „Žijete v krásném koutě světa.“

„Nu,“ řekl Ellenin otec a promnul si ruce dřív, než si čtvěřice mohla povídat dál, „raději vás dámy necháme, abyste se ohřály.“

„Promiňte, ale ještě než půjdeme...“ spustil Thomas a podíval se na Ellenina otce. „Pokud dovolíte?“

„Jistě.“

Legh se otočil k Ellen a věnoval jí něžný úsměv, který jí zrychlil tep. Nato vylovil z kapsy knížečku v pevné vazbě a trochu rozpačitě ji dívce podal. „Jelikož jste byla tak laskavá a projevila zájem, myslel jsem, že byste mohla mít z tohoto výtisku radost.“

Ellen měla otevřená ústa, tím si byla jistá. On jí přinesl výtisk svojí *knihy*? Vzala si ji, jemně otočila v rukou a prsty pohladila měkkou kůži obálky. Nedokázala skrýt potěšení.

„To je od vás... nesmírně milé. Budu ji opatrovat jako oko v hlavě.“

„Člověka vždycky potěší, když někdo najde zalíbení v jeho práci. Je mi ctí, že vůbec uvažujete o tom, že byste si ji přečetla.“

Vstupní hala, tatínek i kamarádky byli zapomenuti. Pro Ellen právě teď existoval jen tento skromný muž. Stál tak blízko ní, že znovu ucítila nepolapitelnou vůni santalového dřeva a ještě něčeho dalšího, co, jak jí vzápětí došlo, mohla být vůně... jeho těla.

Usmívali se na sebe, dokud si její otec opět neodkašlal. Když se pan Legh rozloučil, Ellen ho vyprovázela očima, načež ji kamarádky odtáhly do salonu.

„Rozhodně to není slizoun z rybníka,“ prohlásila Hester s vytřeštěnýma očima.

„A ani nadutec,“ přikývla Lavinie, která se jako obvykle dobře orientovala.

„Takže co to z něj činí?“ Hester těkala očima z Ellen na Lavinii.

Lavinie se kousla do rtu a šibalsky se usmála. „Dobrou partii.“

Když Ellen otevírala knihu, trochu se jí třásly ruce.

Můj ty bože, něco tam připsal. Věnování.

Pro slečnu Turnerovou, přítelkyni a dobrodružku. Váš Thomas Legh.

„Ukaž, ukaž.“ Lavinie chňapala rukama ve vzduchu. Jakmile jí Ellen knihu podala, věnování si přečetla, stejně jako Hester, která jí nakukovala přes rameno.

„Můj ty bože,“ vydechla Hester. „Můj ty světe.“

Cesta do akademie Break House byla úmorná. Počasí se zhoršilo, prudký liják bičoval kočár a dívky mrzly na kost, přestože měly deky a nahřáté cihly. Ellen však v nitru tiše zářila.

„Dala bych první poslední za horkou čokoládu,“ povzdechla si Hester.

Ellen se vytrhla ze snění a přitulila se ke své kamarádce. „Už tam skoro jsme a měly bychom dorazit na večeři. Doufám, že budeme mít pudink,“ řekla. Ve skutečnosti ovšem toužila jen po tom, aby se mohla vrátit k *Vyprávění o cestě do Egypta*. Ani Lavinie, ani Hester neprojevovaly přílišný zájem o čtení. Ona naopak dobrodružné příběhy přímo zbožňovala a nemohla se dočkat, až bude pokračovat tam, kde skončila.

BÝVALÁ FARA, POTT SHRIGLEY, CHESHIRE

Frances

Když se Frances uvelebila u otcova krbu, proběhlo jí hlavou, že už nesmějí otálet. Turner odjel zpátky do Londýna, aby se připravil na slavnostní inauguraci, a ta holka se vrátila do školy... Nastala vhodná chvíle.

Prsty si poklepávala na rty a přemýšlela o dalším kroku. Matka se chystala uvést Ellen do společnosti – Frances už příliš dlouho musela poslouchat popisy rób, plesů a večírků, které Jane Turnerová plánovala. Bylo zřejmé, že usiluje o zetě z aristokratických kruhů, a dokonce pokukovala po pánech z londýnského klubu Almacks, což bylo ovšem jen zbožné přání.

Jane chystala zasnuby s vojenským západem generála. A vzhledem k tomu, že Ellen projevila o pana Legha zájem, který mohl být dle všeho oboustranný, museli jednat rychle.

V Shrigley Hall zatím nikdo nezjistil, že ona, slečna Frances Davisová, nosí ještě druhé jméno: paní Wakefieldová. Usmála se s vědomím, jakou anonymitu jí tato skutečnost poskytla. Svůj sňatek pochopitelně oznámí, až se plán uskuteční... ovšem ani o den dřív. Její manžel mezitím zůstane v Readingu a bude předstírat, že o tom, co se chystá, nemá nejmenší ponětí. Neptal se a ona mu nic neříkala. Takhle jim to v manželství klapalo nejlépe.

Zhluboka se nadechla a pustila se do práce. Nejprve napsala do Brocklehurstovy banky žádost o výběr sto padesáti liber. Pak poslala spěšné psaní dvěma synům svého chotě, Edwardovi a Jamesovi Wakefieldovým. Nakonec se pustila do úplně jiného druhu dopisu. Takového, který spustí nejmělejší podnik jejich života.

Když byl plán vymyšlený a dopis napsaný, nechala zaschnout inkoust. Nato psaní zvedla, očima znovu přelétla obsah a pocítila záchvěv vzrušení. Nakonec sebrala osobní věci, jež se jí podařilo ukořistit v domácnosti Turnerových: kapesník s ručně vyšíтым monogramem patřící Williamu Turnerovi a malý pečetní prsten, který viděla na jeho malíčku. Se zadostiučiněním oba předměty pohladila. Měly by stačit. Vhodila je do sametového váčku, stáhla šňůrku a uložila do kabelky, kterou už měla připravenou na další cestu do Manchesteru.

Kapitola 5

PONDĚLÍ 6. BŘEZNA 1826

DÍVČÍ AKADEMIE BREAK HOUSE, LIVERPOOL

Ellen

Na dívčí internátní škole bylo úplně obyčejné pondělní jitro a Ellen, které do vyučování zbývala hodina, psala v knihovně dopis matce. Škola byla malá a chodilo do ní jen pár žákyň, takže tuto místnost měla často jenom pro sebe, což se jí moc líbilo. Bohužel to značilo i to, že nikdy netrvalo dlouho, než ji vypátrala ředitelka akademie slečna Daulbyová.

„Tady tě mám, Ellen. Musíš jít ihned se mnou.“

Když dívka zvedla oči, uviděla, že se slečna Daulbyová tváří nešťastně. Ellen se lekla, zda snad něco neprovedla. Ředitelka byla povětšinou laskavá, ale když bylo třeba, chovala se přísně, a když přišlo na etiku a slušné chování, uměla být přímo nekompromisní.

Ellen, která byla obrazem poslušnosti, odložila pero a sebrala ze stolu dopis.

„To nechej tady.“

Dívka zamračeně položila papír a následovala slečnu Daulbyovou do její kanceláře. Tam stál muž, kterého neznala. Byl oblečený v livreji sluhy a zíral přímo před sebe. Ellen

pohlédla na slečnu Daulbyovou a čekala. Ředitelka působila nezvykle rozrušeně.

„Posaď se, drahoušku.“

Ellen si sedla, srdce jí bušilo. Doposud ji nikdy neoslovila *drahoušku*. Co se proboha stalo? Další slova slečny Daulbyové jí vyrazila dech.

„Drahá, tvá matka bohužel ochořela. Žádá tě, aby ses urychleně vrátila domů.“

Ellen si přitiskla ruce k ústům a oči se jí zalily slzami. *Jak ochořela?* pomyslela si, avšak nahlas vyhrkla: „Umře?“

„Ach, drahoušku, kdepak, to jistě ne, ale pokud jí není dobře, bezpochyby uvítá přítomnost své milované dcery.“

„Papá je v Londýně,“ vzpomněla si Ellen. „Ale má u sebe své přítelkyně, které jí jsou oporou. Jestliže se ptá po mně, pak jí musí být opravdu zle.“

„No tak, Ellen, nepochybuji, že... to není tak vážné.“ Slečna Daulbyová vypadala celá nesvá a Ellen pojala podezření, že před ní něco tají.

„Mohu ten dopis vidět?“

„Nemyslím, že to bude nutné.“

Ellen nesouhlasila, avšak naléhavý pohled, jenž slečna Daulbyová vrhla na tajemného muže, stále postávajícího v rohu, ji vyděsil. „Mám odjet ihned?“

„Měla bys. Odeber se do svého pokoje a sbal si jen cestovní brašnu. Není třeba brát si kufr. Potřebuješ pomoc některé ze služebných?“

Ellen zavrtěla hlavou, udělala pukrle a vyšla z místnosti. Pak si vykasala sukně a rozběhla se známými chodbami s dubovým obložením. Lavinii a Hester našla ve společenské místnosti s několika dalšími dívkami.

„Pojďte se mnou,“ špitla. Jelikož ani jedna nic nenamítala, Ellen se domyslela, že její tvář odrážela rozrušení, které se jí zmocnilo. Společně spěchaly na kolej, která byla našťastí liduprázdná.

Ellen zavřela oči a pak si skryla obličej do dlaní, aby zkontrolovala emoce.

„Mamá je nemocná. Musím jet domů.“

„To ne,“ vydechla Lavinie a přitáhla si Ellen do náruče. „Zlatíčko, co se stalo? Když jsme odjížděly, těšila se nejlepšimu zdraví.“

Ellen se nechala Lavinií objímat a ucítila na paži Hesteřinu chladnou ruku. Ukáplo jí pár slz, avšak rychle se vzpamatovala a přejela si prsty pod očima. Hester jí podala kapesník.

„Možná to nebude tak zlé,“ pronesla opatrně. „Tvoje maminka občas krapet přehání.“

To byla pravda, souhlasila Ellen v duchu.

„Pojď,“ řekla Lavinie, „pomůžeme ti zabalit. Čím dříve se vrátíš domů a ujistíš se, že je v pořádku, tím lépe.“

Ellen přikývla. S pomocí svých přítelkyň si do brašny uložila několik věcí, o kterých si myslela, že je bude cestou potřebovat. Nemířila nikam daleko, ale cestování v tomto ročním období mohlo být náročné, a tak si sbalila náhradní teplé oblečení, osobní předměty, rukavice, oblíbené punčochy a noční košili. Několik důležitých věcí uložila do kabelky a po chvilce váhání přidala i knihu, kterou jí věnoval Thomas Legh.

„Dobrý nápad,“ podotkla Lavinie. „Vezmi si na cestu něco ke čtení. Pan Legh ti bude báječným společníkem.“

Ellen znovu přikývla. Cestování kočárem nesnášela, tudíž rozptýlení určitě uvítá.

Jakmile byla s balením hotová, objala Hester a pak Lavinii. „Obě mi budete strašně chybět. Přála bych si, abyste jely se mnou.“

„A ty budeš chybět nám. Napiš co nejdřív.“ Navzájem se políbily na tváře, a když přišel sluha, aby odnesl brašnu, vyšla z pokoje a naposledy pohlédla na své kamarádky, které se držely kolem ramen a tvářily se nešťastně.

Dorazila ke dveřím kanceláře slečny Daulbyové. Nasucho polkla, zaklepala a otevřela dveře, jen aby zjistila, že

je místnost prázdná, až na důvěrně známou vůni ředitelčina parfému. Otočila se k odchodu s tím, že počká venku, když vtom uzřela na desce stolu dopis. S bušícím srdcem vykoukla ze dveří, aby se ujistila, že nikdo není poblíž, a pak list papíru zvedla. Trvalo jen chvíli, než poznala, že je to dopis týkající se její matky. Nacpala si ho do kabelky a vyklouzla z pokoje.

Slečna Daulbyová a neznámý muž se objevili o chvíli později.

„Dovol mi, drahá Ellen, abych ti představila monsieur Jacquesa Thevenota. Byl sem poslán, aby tě doprovodil domů.“

Ellen se zamračila. „Myslím, že jsme se ještě nesetkali, monsieur. Pracujete pro mého otce?“

Muž se uklonil. „Přesně tak, slečno Turnerová, pracuji. Předtím jsem sloužil u pana Legha z Lyme Parku. Doktor Hull mě požádal, abych vás odvezl do Manchesteru, kde se s vámi setká a před vaším návratem domů vám všechno vysvětlí.“ Angličtinu měl dobrou, jen se silným francouzským přízvukem.

„Aha, rozumím.“ Uklidnilo ji, že tenhle Thevenot pracoval pro někoho, koho znala, avšak pokud pro ni poslal doktor Hull, pak na tom maminka musela být opravdu špatně. Snažila se dýchat pravidelně, aby potlačila třes, který se jí zmocňoval, ovšem nijak zvlášť to nepomohlo.

Slečna Daulbyová s ní vyšla ven a pomohla jí do zelené bryčky. Ellen se posadila a s jistými obavami se rozhlédla. Kočár ani zdaleka neodpovídal úrovni, kterou by zajistil tatínek. Rozhodně nepatřil k nejlepším vozům doktora Hulla. Vnitřek páchl zatuchlinou a čalounění hyzdily skvrny. Při představě, že v něm má cestovat až do Manchesteru, se ošila. Slečna Daulbyová podala Ellen pytlík se sladkostmi a poplácala ji po ruce tak laskavým způsobem, že měla opět na krajíčku.

Monsieur Thevenot se posadil na kozlík vedle kočího, takže když se dveře zavřely, zůstala v ponurém voze sama.

Sotvaže se vzdálili od školy, vytáhla z pompadůrky dopis a dala se do čtení.

*Sobota, půl jedné ráno
Shrigley*

Madam, obracím se na Vás jménem paní Turnerové ze Shrigley, která byla stížena náhlým záchvatem, jenž ji připravil o veškerou sílu a paralyzoval ji. Pan Turner se bohužel nachází mimo domov, ale již jsme pro něj poslali. Paní Turnerová touží co nejdříve vidět dceru. Spolehlivý sluha odveze toto psaní a kočár pro slečnu Turnerovou. Prosím, aby nebyl její odjezd nijak zdržován. Přestože nevěřím, že je paní Turnerová v bezprostředním ohrožení života, je možné, že záhy nebude schopná kohokoli poznat.

Ellen pevně zavřela oči a přitiskla si ruku k ústům. *Nebude schopná kohokoli poznat? Přinutila se číst dál.*

Paní Turnerová si výslovně přeje, aby její dcera nebyla informována o rozsahu matčina stavu. Bez tohoto opatření by slečnu Turnerovou čekala velmi nepříjemná cesta. Dům je přeplněný a panuje v něm takový zmatek a rozrušení, že paní Turnerová nestojí o to, aby její dceru kdokoli doprovázel. Sluha dostal pokyn, aby vozka nejel příliš rychle, jelikož slečna Turnerová mívá z jízdy strach. Paní Turnerová se velmi obává, že její dcera bude znepokojena, já nicméně věřím, že uděláte vše, co bude ve Vašich silách, abyste ji dále nerozrušovala. Rovněž mě žádá, abych dodal, že neudělá-li se jí v brzké době lépe, neopomeneme Vám znovu napsat.

John Hull, doktor medicíny